

Panun pakinoita

Keski-ikäinen Ylioppilaslehti

Veikko on sikälä hetu alkuunsa harhaanjohtava, että lehti, josta tässä on tarkoitus muutama sana pakista, ei koskaan ole keski-ikäinen eikä siitä koskaan saa tulla keski-ikäistä. Jos — silloin se ei enää olisi mikään ylioppilaslehti.

Nyt on siis puhe siitä vanhasta kunnan Ylioppilaslehestä, joka ennenvanhaan säännöllisin väliajoin ilmestyi boksi-isännän postiluukun kautta ensin fuksin ja sitten civiksen boksiin. Ilmaiseksi tietysti, sillä en ainakaan minä ylioppilaana tilannut yhtään lehteä, lahjaksi sain mitä sain. Yksi olisi ollut tavallaan pakollinen, mutta senkin sai ilmaiseksi kun hankki muutaman tilauksen. Muitakin lehtiä piti lukea, mutta ne näki Botniassa eli Ostrobotnian pohjoispohjalaisessa samoin kuin Botnian alakerrassa, jossa sai puuroa rajattomasti kolmella ja puolella markalla ja kellovillisen päivällisen viidellä markalla, jälkiruokineen 7:50! Muistuu mieleen, ei ruuasta vaan lehdistä, mitä nuori Veikko Antero Koskenniemi kirjoittaa muistelmateoksessaan Vuosisadanvaihteeseen ylioppilasvimmattunmoisesta lehdenlukemisesta, jota ylioppilas Koskenniemi piti tärkeänä, mutta ylioppilasnero Valmari vähemmän tärkeänä, suorastaan pahana tapana. Vaan miten kävi meidän lehtimiesten, jos ei lehden lukeminen olisi tärkeää!

Ylioppilaslehti siis, sinähän asiansi, täytti sunnuntaina 40 v., mutta on tietysti yhtä ikuisesti kuin esimerkiksi nainen aina n. 20—25-vuotias, koska kumpikaan muuten ei olisi sitä mitä on! Se meidän nuoruutemme Ylioppilaslehti oli vallan toisenlainen kuin tämä nykyinen. Meidän ilmestyi ns. normaalikokoisen aikakauslehden mallisena, kun taas nykyinen Ylioppilaslehti on sanomalehden muotoinen. Meidän lehtemme oli siis ikäänkuin vähemmän aktuaali, noin päivän tapahtumiin nähden, mutta kuitenkin se pitämällä tähtäimellä oli kovasti ajankohtainen. Se oli erikoisesti kansallismielinen maanpuolustusaatteenen, silloin 30-luvulla ja sitä sieti silloin ollakin, vaikka emme voineetkaan nähdä edessä olleen väliverhon läpi, sehän rupesi reipelemään vasta -39 ja ratkesi sitten eräänä päivänä loppuvuodesta...

Yksi yhteinen ominaisuus näillä 30-luvun niinkuin sitä vanhemmankin polven ja nykyisen polven, 50-luvun Ylioppilaslehdillä on: ne ovat oppositiolehtiä, eräässä mielessä ainakin, niinkuin nuorten lehdet aina ovat. Ja ajattelimme nykyisestä opponeerauksesta mitä hyvänsä — kumma tosiaan, että sitä on jo niin vanha, että opponeeraustakin pysähtyy harmitsemaan! — niin on sanottava, että niinhän täytyykin olla.

Näyttää myös kannattavan pyrkii tämän juhlivan lehden toimittajan paikalle, sillä voisi pa melkein sanoa, että siitä ura urkenevi. Näyttävät vastaavina toimittajina olleen mm. tällaiset tunnetut julkisuuden miehet: K. J. Kalliala, sittemmin pankinjohtaja, kansanedustaja ym., Väinö Nuorteva, maankuulu pakinoitsija, nimimerkki Olli, Vilho Annala, professori ja kansanedustaja, Ilmari Heikinheimo, fil. tri ja yleisradion ohjelmapäällikkö, Vilho Helanen, fil. tri ja kirjailija, Martti Haavio, professori ja kirjailija, Yrjö Vuorjoki, fil. maist., Helsingin henkisen työnvälitystoimiston johtaja, PPO:n kuraattori aikanaan, Aaro Pakaslahti, ammattidiplomaatti ja ministeri, Urho Kekkonen, mm. pääministeri, Lauri Aho, US:n päätoimittaja, fil. maist., Jussi Koskiluoma, tunnetaan lähinnä yleisradiosta, Reino Kalliola, tohtori ja luonnontutkija, Antero Manninen, maisteri, joka ansaitsisi lisänimityksen ”viisas Manninen” siinä kuin isänsä runoilija Otto Manninenkin. Nykyisin näyttää olevan päänä valtiot. maisteri Sakari Virkkunen, mitähän Virkkusia sitten lienee!

Vielä tekee mieleni nostaa tässä hattua oman ylioppilaslehteni Ylioppilaslehden, boksilauantain mukavan ehtoon aloittajan, silloiselle nimimerkille Tytti (maisteri Maini Siimillä, sanomalehtinainenkin, nyk. rouva Palosuo), jonka pakinat jatkuvasti jaksoivat nuorta elämänopiskelijaa huvittaa. Oli humoristi (ja mahtaa olla vieläkin) tämä pohjalaisten vanhempien hämäläistynyt helsinkiläistyttä!

Panun